

повнолітні батьки, і можуть їх здійснювати самостійно. Але здійснення батьківських прав передбачає вчинення вольових дій, в тому числі пов'язаних з вихованням дитини і представництвом інтересів дітей і заповненням їх відсутньої дієздатності. Здійснення права на виховання дитини передбачає достатню - зрілість самого батька. У зв'язку з цим, як правило, і виникають проблеми здійснення батьківських прав неповнолітніми батьками.

Ст. 156 СКУ від 10.01.2002 № 2947- III , встановлює що :

1. Неповнолітні батьки мають такі ж права та обов'язки щодо дитини, як і повнолітні батьки, і можуть їх здійснювати самостійно.

2. Неповнолітні батьки, які досягли чотирнадцяти років, мають право на звернення до суду за захистом прав та інтересів своєї дитини.

3. Неповнолітні батьки у суді мають право на безоплатну правову допомогу.

Найбільш цікавим , на мою думку те, що неповнолітні батьки самі не втрачають статусу дитини щодо власних батьків. Неповнолітні батьки мають право на звернення до суду для захисту прав та інтересів своєї дитини, а також захисту своїх прав або інтересів.

Неповнолітні батьки мають право на усиновлення дитини, однак, крім їхньої згоди на усиновлення, потрібна також згода їхніх батьків.

Якщо мати і батько дитини є неповнолітніми, то їхні власні батьки зобов'язані надавати допомогу у здійсненні ними батьківських прав та виконанні батьківських обов'язків.

Батьки зобов'язані утримувати своїх дітей незалежно від того, чи *працездатні батьки, чи є в них достатні кошти.* Обов'язок щодо утримання дітей покладається *рівною мірою на обох батьків.* Навіть у разі позбавлення *батьківських прав батьки й діти зобов'язані утримувати одне одного.*

Неповнолітня дитина має право брати участь у розпорядженні аліментами, одержаними для її утримання. У разі смерті того з батьків, з ким проживала дитина, аліменти є власністю дитини. Неповнолітня дитина має право на самостійне одержання аліментів та розпоряджання ними. Шлюб не є підставою для надання особі пільг чи переваг.

Законодавство ФРН забороняє залишати дітей молодше 16 років без нагляду. За порушення цієї норми батьків можуть оштрафувати, навіть якщо вони відійшли всього на 10-15 хвилин.

Я вважаю, що потрібно бути більш обачнішим , тому що дитина – це великий крок у доросле самостійне життя. Потрібно не вступати в статеві відносини не досягнувши повноліття, а якщо вже вступили обов'язково використовувати контрацептивні засоби.

Українська письменниця Надія Красоткіна написала :

Багато треба перейти, щоб власну долю збудувати.

Та честь і гідність зберегти, щоб гордо світом крокувати.

Бо ти людина на Землі, то ж не кидай себе під ноги.

Бездумно не бреди в імлі, а світлі вибирай дороги.

На мій погляд ці рядки повинні стати прикладом для кожної поважаючої себе людини, щоб потім не накоїти невиправних помилок.

Література:

1. Сімейний кодекс України від 10.01.2002 № 2947-III. // Відомості Верховної Ради України . – 2002. – № 21-22. – ст.135.

2. [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://pravovaednist.com.ua/index.php/2012-03-14-09-03-42/2012-03-14-09-10-55/50-2012-07-09-07-39-42.html>

Горб Н.

(наук. кер. – доц. Нагорний В. В.)

*студентка V курсу факультету філології та журналістики
Полтавського національного педагогічного університету
імені В. Г. Короленка*

Правовий статус національних меншин в Україні

Міжетнічні стосунки є однією з найбільш складних проблем, яка стосується як організації державного і суспільного життя всередині кожної полінаціональної країни, так і міждержавних стосунків. У будь-якій країні мирне співіснування різних національних, етнічних, мовних або релігійних меншин є позитивним фактором, джерелом соціального та культурного збагачення. Особливо це актуально для країн постсоціалістичного табору [1].

Питання про збереження та реалізацію національної ідентичності кожної з етнічних груп – це, насамперед, питання про формування цілісного й узгодженого поля законодавчого захисту цілої низки колективних та індивідуальних прав національних меншин. Мирне співіснування народів у багатоетнічному суспільстві визначається поєднанням різноманітних чинників: економічних, соціальних, політичних, релігійних, культурних, історичних. В українській науці проблема політичної нації набуває особливої гостроти. Для досягнення виходу із соціально-політичної кризи, в якій опинилась Україна, потрібна стабільність та злагода в самому суспільстві (міжконфесійна, міжнаціональна, міжкласова тощо). Україна обрала шлях суверенної і незалежної, демократичної, соціальної, правової держави (стаття 1 Конституції України), яка “...сприяє консолідації та розвитку української нації, її історичної свідомості, традицій і культури, а також розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності всіх корінних народів і національних меншин...” (стаття 11 Конституції України). Це шлях до демократичної Європи, в якій забезпечується самобутність усіх національних та етнічних груп.

Правовий статус національних меншин в Україні регулюється Конституцією України від 28 червня 1996 р., Декларацією прав національностей України та законом «Про національні меншини в Україні» від 25 червня 1992 р.

На сучасному етапі особливого значення набуває забезпечення прав національних меншин як обов'язкова передумова досягнення міжнаціональної згоди та стабільного демократичного розвитку суспільства. Проте будь-які права, залишаються декларативними, якщо не знаходять свого відображення на практиці. Реалізація прав національних меншин будуватиметься на таких принципах:

- 1) принцип визнання та поваги прав окремої особи, прав національних меншин та прав будь-яких інших національно-етнічних спільнот [2];
- 2) принцип рівноправності;
- 3) принцип неприпустимості дискримінації національних меншин, проявів расизму, ксенофобії, антисемітизму [3];
- 4) принцип взаємопов'язаності та взаємозалежності прав і обов'язків національних меншин [4];
- 5) принцип універсальності та неподільності прав національних меншин;
- 6) принцип невід'ємності прав національних меншин;
- 7) принцип подолання міжнаціональної напруженості шляхом взаємних консультацій, діалогу та пошуку компромісів [5];
- 8) принцип визнання та поваги територіальної цілісності держав.

Для України забезпечення прав національних меншин є актуальною проблемою не тільки науково-теоретичного, але й насамперед прикладного порядку. Вступ до Ради Європи не тільки додає Україні нових прав, але й покладає на неї всю повноту відповідальності за підтримання безпеки і стабільності як в Україні, так і в регіоні та зобов'язує виконувати взяті на себе міжнародні обов'язки [7, с. 115].

Слід зауважити, що належний захист прав етнонаціональних меншин неможливий в умовах відсутності принципу верховенства права, незалежної, сильної, професійної судової влади, а також застосування конституційних норм як норм прямої дії. Тому Спеціальна комісія Верховної Ради по опрацюванню проекту нової Конституції України, зробила все для того, щоб в основному законі держави були відображені ці положення. [6, с. 6].

Виходячи з вищевикладеного, можна зробити висновок, що статус національних меншин в Україні у своїй основі відповідає міжнародно визнаним стандартам забезпечення прав осіб, що належать до етнонаціональних меншин, а в окремих аспектах він навіть ширший. В той же час, механізм практичної реалізації цих прав, їхнього захисту потребує подальшого удосконалення. Робота у цьому напрямку залежить у першу чергу від самих національних меншин, оскільки “незатребуване право не може вважатись як порушене право”. Отже, реалізація законодавчо закріплених прав прямо залежить і від активності самих меншин [3].

Література:

1. Рамкова конвенція про захист національних меншин (Страсбург, 1 лютого 1995 року). [Електронний ресурс]// чальні матеріали онлайн, 2010-2016. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/16790422/religiyeznavstvo/ramkova_konventsija_pro_zahist_natsionalnih_menshin - Назва з екрана, 13.12.2016.
2. Європейська хартія регіональних мов або мов меншин (Страсбург, 5 листопада 1992 року). [Електронний ресурс] // Верховна рада України, 1994-2016. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_014 - Назва з екрана, 13.12.2016.
3. Попеску І. В. «Права національних меншин у чинному законодавстві та в міжнародних зобов'язаннях України». [Електронний ресурс]// Буковина, 2010. – Режим доступу: <http://buktolerance.com.ua/?p=775> – Назва з екрана, 13.12.2016.
4. Прес-служба Державного комітету у справах національностей та релігій. [Електронний ресурс] // Урядовий портал, 2016. Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=157232&cat_id=43161 - Назва з екрана, 13.12.2016.
5. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права [Електронний ресурс] // Верховна рада України, 1994-2016. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_043 - Назва з екрана, 13.12.2016.
6. Конституція України від 28 червня 1996 року – К., 1996, - С. 6.
7. Колісник В. Національний суверенітет та право націй на самовизначення // Вісник Академії правових наук України, 2001. – № 1(24). – С. 112–120.

Горбачова А.

(наук. кер. – доц. Нагорний В. В.)

студентка V курсу факультету філології та журналістики

Полтавського національного педагогічного університету

імені В. Г. Короленка

Право на свободу світогляду і віросповідання

Права кожної людини є загальновідомими, беззаперечними та офіційно підтвердженими. Одним із найзначущих громадянських прав кожної людини є право на свободу світогляду та віросповідання. У вузькому значенні ці поняття схожі, тому і стоять разом. Світогляд – система поглядів на життя, природу чи суспільство, які має людина. Віросповідання – різновид якогось-небудь віровчення з усталеною обрядовістю, що належить до якої-небудь релігії [1].

Як зазначається у ст. 35 Конституції України кожен з нас має право на свободу світогляду і віросповідання. Це право має на меті наголосити на можливості сповідувати будь-яку релігію чи навіть не сповідувати жодної, займатися релігійною діяльністю, якщо ж така не порушує громадського спокою, не наносить нікому шкоди [2].

До елементів такого права людини належать, перш за все, такі можливості:

- 1) приймати певну релігію;
- 2) сповідувати певну релігію, мати свої переконання;
- 3) міняти власні переконання (релігійні);